

HOF VAN CASSATIE VAN BELGIË

M. vzw, met zetel te 2000 Antwerpen, (...),

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. P. v. O., advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, (...), waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

1. E.D.B.

verweerster,

toegelaten tot de rechtsbijstand bij beschikking van 17 oktober 2012 (nr. G.12.0195.N),

vertegenwoordigd door mr. Bruno M., advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, (...), waar de verweerster woonplaats kiest,

2. CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Caroline D. B., advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, (...), waar de verweerder woonplaats kiest,

mede inzake

BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, met kabinet te 1070 Anderlecht, (...),
tot bindendverklaring van het arrest opgeroepen partij,

vertegenwoordigd door mr. Willy v. E., advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, (...), waar de tot bindendverklaring van het arrest opgeroepen partij woonplaats kiest.

E.D.B.

toegelaten tot de rechtsbijstand bij beslissing van 8 november 2012 (nr. G.12.0152.N),

vertegenwoordigd door mr. Bruno M., advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, (...), waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

1. M. vzw, met zetel te 2000 Antwerpen, (...), verweerster,

2. BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, met kabinet te 1070 Anderlecht, (...) verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Willy v. E., advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, (...), waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De cassatieberoepen zijn gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 21 november 2011.

Raadsheer Koen M. heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Jean Marie G. heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

In de zaak S. 12.0119.N voert de eiseres in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

In de zaak S.12.0154.N voert de eiseres in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

A. Voeging

1. De beide cassatieberoepen zijn gericht tegen hetzelfde arrest, zodat zij dienen te worden gevoegd.

B. ZaakS.12.0119.N

Eerste onderdeel

2. Met de redenen dat:

- de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn om het hiermee beoogde resultaat te bereiken;
- artikel 4 van het KB van 5 juli 2004 betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid (hierna: KB van 5 juli 2004), volgens de eiseres vereist dat de arbeidsgeschiktheid moet worden beoordeeld op het niveau van de havenarbeid in het algemeen en dat maar sprake kan zijn van medische geschiktheid wanneer de kandidaat-havenarbeider medisch geschikt is om gelijk welke functie in de haven uit te oefenen;
- de invulling die de eiseres geeft aan artikel 4 van het KB van 5 juli 2004, strijdig is met de bepalingen van zowel de Antidiscriminatiewet als met die van de richtlijn 2000/78/EG;
- er een perfecte wets- en richtlijnconforme interpretatie voorhanden is voor de door artikel 4 van het KB van 5 juli 2004 gestelde vereiste, namelijk het hanteren van criteria die gemeen zijn aan alle functies, in het bijzonder de minimumvereisten aan welke moet voldaan worden voor alle functies,

oordelen de appelrechters dat volgens de juiste interpretatie van artikel 4 van het KB van 5 juli 2004, ter beoordeling van de medische geschiktheid, de criteria moeten worden gehanteerd die gemeen zijn aan alle functies, in het bijzonder de minimumvereisten aan welke moet voldaan zijn voor alle functies.

3. De in het onderdeel aangevoerde grieven, die ofwel ervan uitgaan dat de appelrechters in het midden hebben gelaten welke interpretatie van artikel 4 KB van 5 juli 2004 de juiste is, ofwel dat de appelrechters de interpretatie van de eiseres niet onjuist achten, ofwel dat de appelrechters hebben geoordeeld dat artikel 4 KB van 5 juli 2004 aldus moet worden uitgelegd dat er een functiespecifieke beoordeling moet gebeuren die rekening houdt met de concrete taken die uiteindelijk desgevallend zullen uitgeoefend worden, en dat in het kader van artikel 4 KB van 5 juli 2004 een erkenning of geschiktheidsverklaring kan beperkt worden tot een of meerdere welbepaalde functies binnen het algemeen contingent, berusten op een onjuiste lezing van het arrest.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

4. Krachtens artikel 18, § 1, tweede lid, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie (hierna: Discriminatiewet) moet de persoon die het discriminatieverbod heeft geschonden aan het slachtoffer een vergoeding betalen die naar keuze van het slachtoffer gelijk is, hetzij aan een forfaitair bedrag zoals uiteengezet in paragraaf 2, hetzij aan de werkelijk door het slachtoffer geleden schade. In laatstgenoemd geval moet het slachtoffer de omvang van de geleden schade bewijzen.

Krachtens artikel 18, § 2, 2°, Discriminatiewet wordt de in paragraaf 1 bedoelde forfaitaire schadevergoeding als volgt bepaald: indien het slachtoffer morele en materiële schadevergoeding vordert wegens discriminatie in het kader van de arbeidsbetrekkingen of van de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid, is de forfaitaire schadevergoeding voor materiële en morele schade gelijk aan de bruto beloning voor zes maanden, tenzij de werkgever aantoont dat de betwiste ongunstige of nadelige behandeling ook op niet-discriminerende gronden getroffen zou zijn. In dat laatste geval wordt de forfaitaire schadevergoeding voor materiële en morele schade beperkt tot drie maanden bruto beloning. Wanneer de materiële schade die voortvloeit uit een discriminatie in het kader van de arbeidsbetrekkingen of van de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid echter hersteld kan worden via de toepassing van de in artikel 15 bepaalde nietigheidssanctie, wordt de forfaitaire schadevergoeding bepaald volgens de bepalingen van punt 1°.

5. Uit deze bepalingen volgt dat wanneer het slachtoffer van een bewezen discriminatie in het kader van de arbeidsbetrekkingen of van de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid een forfaitair bedrag vordert ten titel van morele en materiële schadevergoeding en de werkgever aantoont dat de betwiste ongunstige of nadelige behandeling ook op niet-discriminerende gronden getroffen zou zijn, het slachtoffer recht heeft op een schadevergoeding gelijk aan drie maanden bruto beloning.

6. In zoverre het onderdeel schending aanvoert van artikel 18, § 2, Discriminatiewet, gaat het uit van de onjuiste rechtsopvatting dat wanneer is aangetoond dat de betwiste ongunstige of nadelige behandeling ook op niet-discriminerende gronden zou getroffen zijn, de materiële schade die uit de discriminatie voortvloeit via de toepassing van de in artikel 15 bepaalde nietigheidssanctie kan hersteld worden en faalt het aldus naar recht.

7. De overige in het onderdeel aangevoerde grieven zijn volledig afgeleid uit de vergeefs aangevoerde schending van artikel 18, § 2, Discriminatiewet.

In zoverre is het onderdeel niet ontvankelijk.

Vordering tot bindendverklaring

8. De verwerping van het cassatieberoep ontnemt alle belang aan de vordering tot bindendverklaring.

C. ZaakS.12.0154.N

Eerste middel

Eerste onderdeel

9. Het arrest verwerpt en beantwoordt het verweer dat de verweerder als aansteller aansprakelijk is op basis van artikel 1384 Burgerlijk Wetboek met de reden dat de verweerder niet rechtstreeks kan ingrijpen in de door de Administratieve Commissie

genomen beslissingen, ook niet wanneer die zouden steunen op discriminerende gronden.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

10. Het onderdeel dat schending aanvoert van een aantal wettelijke bepalingen, zonder te preciseren hoe en waardoor het arrest deze bepalingen schendt door de vordering van de eiseres tot schadevergoeding op grond van de Discriminatiewet, in zoverre gericht tegen de verweerder, af te wijzen, is bij gebrek aan nauwkeurigheid niet ontvankelijk.

Tweede middel

11. De eiseres vorderde in haar laatste appelconclusie de toekenning van het geïndexeerde maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding van 2.750 euro, omwille van de complexiteit van de zaak.

12. Het arrest dat vaststelt dat de eiseres ten laste van de verweester de betaling vordert van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor de beide aanleggen, geeft hiermee van eiseres' appelconclusie een uitleg die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is en miskent mitsdien de bewijskracht ervan.

Het middel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Voegt de zaken S.12.0119.N en S.12.0154.N.

In de zaak S.12.0119.N:

Verwerpt het cassatieberoep en de vordering tot bindendverklaring.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 577,04 euro en voor de verweester op 106,24 euro in debet, voor de tweede verweester op 295,08 euro en voor de tot bindendverklaring van arrest opgeroepen partij op 288,36 euro.

In de zaak S.12.0154.N:

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het de verweester veroordeelt tot betaling van rechtsplegingsvergoeding aan de eiseres.

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten ten aanzien van de verweerder en bepaalt deze kosten voor de eiseres op 129,41 in debet en voor de verweerder op 327,44 euro.

Veroordeelt de eiseres tot de helft van de kosten ten aanzien van de verweester, bepaalt deze kosten voor de eiseres op 135,45 in debet en laat de beslissing over de overige helft aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Brussel.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Christian S., als voorzitter, en de raadsheren Didier B., Koen M., Mireille D. en Antoine L., en in openbare rechtszitting van 14 december 2015 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Christian S., in aanwezigheid van advocaat-generaal Jean Marie G., met bijstand van griffier Vanessa V. d. S..

VOORZIENING IN CASSATIE (S.12.0154.N)

VOOR: E.D.B.

aan wie bij beslissing van het bureau voor rechtsbijstand van het Hof van Cassatie van 8 november 2012 (P.D. n° G.12.0152.N) het voordeel van rechtsbijstand wordt toegestaan,

EISERES TOT CASSATIE.

Bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Bruno M., advocaat bij het Hof van Cassatie, en met kantoor te 1000 Brussel, (...), waar keuze van woonplaats wordt gedaan.

Tegen

1. De VZW M., met maatschappelijke zetel te 2000 Antwerpen, (...), met KBO nr. (...),
2. De BELGISCHE STAAT, FOD WERKGELEGENHEID, ARBEID EN SOCIAAL OVERLEG, vertegenwoordigd door de minister van werk, met kabinet te 1070 Brussel, (...),

VERWEERDERS IN CASSATIE.

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiseres heeft de eer het arrest dat op 21 november 2012 tussen de partijen werd gewezen door de tweede kamer van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen (A.R. 2010/AA/334) aan het toezicht van Uw Hof voor te leggen.

FEITEN EN PROCEDURE

Het appelgerecht zet de feiten en de procedure uiteen op de bladzijden 3 tot 8 van het aangevochten arrest. Eiseres verwijst naar die uiteenzetting.

Het arbeidshof oordeelt weliswaar dat verweerster VZW M. heeft gehandeld in strijd met de Antidiscriminatiewet en de richtlijn 2000/78/EG, door iedere kandidaat-werknemer met diabetes mellitus type 1 uit te sluiten van de 60 activiteit van containermarkeerder en door niet aan te tonen dat een specifiek functiegericht onderzoek naar de arbeidsgeschiktheid van een kandidaat containermarkeerder die lijdt aan diabetes mellitus type 1 niet nodig is (arrest, p. 9-17, nr. 2.2).

65 Het arbeidshof oordeelt echter dat tweede verweerder (FOD WASO) niet kan worden beschouwd als "de persoon die het discriminatieverbod geschonden heeft" in de zin van art. 18 § 1, tweede lid, Antidiscriminatiewet, nu hij niet rechtsreeks kan ingrijpen in de door de administratieve commissie genomen beslissingen, ook niet wanneer die zouden steunen op discriminerende gronden, en wijst eiseres' vordering tegen verweerder af (p. 18-19).

Ten slotte stelt het arbeidshof vast dat eiseres de betaling vordert van het "basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor beide aanleggen..." en kent het vervolgens enkel die bedragen (resp. 1.100 en 1.210 EUR) aan eiseres toe (arrest, p. 21 en 23).

Tegen deze beslissingen voert eiseres volgende cassatiemiddelen aan.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- > Artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet
- > Artikelen 1382 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek
- > Artikelen 578, 13° en 583, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek
- > Artikel 18 §1, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie (Antidiscriminatiewet)
- > Artikelen 35, 37, 38 en 49 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités
- > Artikel 1 van het K.B. van 5 juli 2004 betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid

Aangevochten beslissing:

Na te hebben geoordeeld dat verweerster VZW M. heeft gehandeld in strijd met de Antidiscriminatiewet en de richtlijn 2000/78/EG, door iedere kandidaat-werknemer met diabetes mellitus type 1 uit te sluiten van de activiteit van containermarkeerder en door niet aan te tonen dat een specifiek functiegericht onderzoek naar de arbeidsgeschiktheid van een kandidaat containermarkeerder die lijdt aan diabetes mellitus type 1 niet nodig is (arrest, p. 9-17, nr. 2.2), oordeelt het arbeidshof dat tweede verweerder (FOD WASO) niet kan worden beschouwd als "de persoon die het discriminatieverbod geschonden heeft" in de 110 zin van art. 18 § 1, tweede lid, Antidiscriminatiewet, en wijst het eiseres' vordering tot schadevergoeding, in zoverre gericht tegen tweede verweerder af als ongegrond en veroordeelt het eiseres tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg van 1.100 euro en van een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 1.210 euro, op volgende gronden:

"2.3.1. (...)

Voor wat de vordering ingesteld ten laste van de FOD WASO betreft, oordeelt het arbeidshof als volgt.

[Tweede verweerder] heeft namens de Administratieve Commissie in een individuele beslissing van 24 april 2008 aan [eiseres] het volgende meegedeeld:

"Betreft: Vraag tot erkenning in toepassing van het Koninklijk besluit van 5 juli 2004 betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid (Belgisch Staatsblad 04/08/2004).

Mevrouw, Mijnheer,

Uw verzoek tot erkenning als havenarbeider (container markeerder) van 17 maart 2008 werd onderzocht door de Administratieve Commissie.

De Administratieve Commissie heeft in zitting van 24 april 2008 beslist dat uw kandidatuur niet in aanmerking komt wegens het feit dat u door de arbeidsgeneeskundige dienst definitief medisch ongeschikt verklaard bent voor havenarbeid en niet geslaagd bent in de psychotechnische proeven.

Namens de Administratieve Commissie" (...)

Deze beslissing is volgens artikel 3, tweede lid, van de Havenwet (wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid) een individuele bestuurshandeling waartegen beroep mogelijk is.

Wanneer [tweede verweerder] zulk een beslissing van de Administratieve Commissie, genomen in uitvoering van het KB van 5 juli 2004, aan de aanvrager ter kennis brengt, oefent hij een doelgebonden bevoegdheid uit die zich beperkt tot de loutere kennisgeving van een individuele beslissing genomen door de Administratieve Commissie.

[Tweede verweerder] kan niet rechtstreeks ingrijpen in de door de Administratieve Commissie genomen beslissingen, ook niet wanneer die zouden steunen op discriminerende gronden.

Er kan aan [tweede verweerder] dan ook geen fout ten laste worden gelegd waardoor hij mede gehouden zou kunnen zijn voor de door [eiseres] gevorderde vergoedingen.

Meer bepaald kan [tweede verweerder] in die omstandigheden niet beschouwd worden als "de persoon die het discriminatieverbod geschonden heeft", zoals bedoeld in artikel 18 §1, tweede lid, van de Antidiscriminatiewet."

(arrest, p. 18-19).

Grieven:

Eerste onderdeel: schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet

1.1. Eiseres voerde in haar syntheseconclusie van 4 april 2010 aan dat haar vordering tot schadevergoeding gericht tegen tweede verweerder op grond van artikel 18 van de Antidiscriminatiewet gegrond was o.a. om reden dat "...M. in dat verband (kan) beschouwd worden als een aangestelde van de Administratieve Commissie / FOD WASO, als gevolg waarvan de FOD WASO aansprakelijk is voor schade toegebracht door M. aan derden zoals [eiseres] op basis van artikel 1384 B.W." (p. 60, nr. 61).

1.2. Het arbeidshof antwoordt niet op voormelde conclusie van eiseres en de daarin ingeroepen aansprakelijkheidsgrond ten aanzien van tweede verweerder, zodat het arrest op dat punt niet regelmatig is gemotiveerd (schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet).

- Tweede onderdeel: schending van de artikelen 578, 13° en 583, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, 1382 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek, 35, 37, 38 en 49 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, 18 §1, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie (Antidiscriminatiewet), en 1 van het K.B. van 5 juli 2004 betreffende de erkenning 190 van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid.

2.1. Artikel 578, 13° Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de arbeidsrechtbank kennis neemt van de geschillen op basis van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en die betrekking hebben op de arbeidsbetrekkingen en de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid, in de zin van artikel 5, § 1, 4° en 5° van voormelde wet, met uitzondering van de geschillen bedoeld in artikel 581, 10°, en onder voorbehoud van de bevoegdheden van de Raad van State, zoals bepaald door de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State.

Artikel 583, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de arbeidsrechtbank kennis neemt van de geschillen betreffende de individuele bestuurshandelingen inzake het verlenen, het schorsen en het intrekken van de erkenning als havenarbeider, genomen in toepassing van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid.

Luidens artikel 35 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités kan de Koning op eigen initiatief of op verzoek van een of meer organisaties paritaire comités van werkgevers en werknemers oprichten. Hij bepaalt welke personen, welke bedrijfstak of ondernemingen en welk gebied tot het ressort van elk comité behoren.

Luidens artikel 37 van dezelfde wet kan de Koning op verzoek van een paritair comité een of meer paritaire subcomités oprichten. Op advies van dit paritair comité bepaalt Hij welke personen en welk gebied tot het ressort ervan behoren.

Artikel 38 van dezelfde wet bepaalt dat de paritaire comités en subcomités als opdracht hebben elke taak te vervullen die hun door of krachtens de wet is toevertrouwd.

Volgens artikel 49 van dezelfde wet bepaalt de Koning de werkwijze van de paritaire comités en subcomités en houdt de Minister toezicht op hun werking.

Artikel 1 van het K.B. van 5 juli 2004 betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid bepaalt dat binnen ieder havengebied de havenarbeiders worden erkend door een paritair samengestelde administratieve commissie, ... genoemd "de administratieve commissie", opgericht binnen het voor het betrokken havengebied bevoegde paritair subcomité.

Uit de artikelen 1382 en 1384 Burgerlijk Wetboek volgt dat de overheid aansprakelijk is voor de schade die zij of de met haar goedkeuring opgerichte en onder haar toezicht staande administratieve commissies en de externe arbeidsgeneeskundige diensten waarop deze commissies een beroep doen, aan derden berokkent.

Artikel 18, § 1 van de Antidiscriminatiewet bepaalt dat in geval van discriminatie het slachtoffer een schadevergoeding kan vorderen overeenkomstig het contractuele of buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht. In de door die wetsbepaling bedoelde gevallen moet de persoon die het discriminatieverbod heeft geschonden aan het slachtoffer een vergoeding betalen die naar keuze van het slachtoffer, gelijk is hetzij aan een forfaitair bedrag, hetzij aan de werkelijk door het slachtoffer geleden schade.

2.2. Mede uit de vermelde bepalingen van de wet van 5 december 1968 en van het K.B. van 5 juli 2004, volgt dat voormelde administratieve commissie geen rechtspersoonlijkheid heeft en dus niet in rechte kan worden gedagvaard.

Eiseres, die bij tweede verweerder (FOD WASO) op 17 maart 2008 een verzoek had ingediend tot erkenning als havenarbeider van het algemeen contingent, dat op 24 april 2008 werd afgewezen bij beslissing van de administratieve commissie o.a. wegens medische ongeschiktheidsverklaring door de arbeidsgeneeskundige dienst (zie arrest, p. 7-8), diende dan ook - nu zij van oordeel was dat zij o.a. door die beslissing omwille

van haar ziekte werd gediscrimineerd - tweede verweerder, bij toepassing van de artikelen 578, 13° en 583, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek, te dagvaarden voor de arbeidsrechtbank.

Er anders over oordelen zou er bovendien op neerkomen het verhaal tegen beslissingen van die commissie bij de arbeidsrechtbank en de overeenkomstige bevoegdheid van deze rechtbank om van die geschillen kennis te nemen, uit te hollen.

Besluit:

3. Na te hebben vastgesteld dat eiseres' aanvraag om erkend te worden als havenarbeider van het algemeen contingent, meer bepaald als containermarkeerder, werd afgewezen bij beslissing van voormelde administratieve commissie van 24 april 2008 en dat eiseres van oordeel is "dat zowel de beslissing van de arbeidsgeneesheer, aangestelde van [eerste verweester], van 7 april 2008 waarbij zij medisch ongeschikt werd verklaard, als de medische criteria die werden toegepast uit het zogenaamde "Kwaliteitshandboek" als de beslissing van de Administratieve Commissie van 24 april 2008 nietig zijn wegens strijdigheid met de Antidiscriminatiewet", en daarom aanspraak maakt op een forfaitaire schadevergoeding (arrest, p. 7-8), en na te hebben geoordeeld dat eerste verweester VZW M. gehandeld heeft in strijd met de antidiscriminatiewet en de richtlijn 2000/78/EG (arrest, p. 9-17), beslist het arbeidshof niet wettig eiseres' vordering tot schadevergoeding gegrond op de Antidiscriminatiewet, in zoverre gericht tegen tweede verweerder af te wijzen, op grond dat wanneer tweede verweerder zulk een beslissing van de Administratieve Commissie, genomen in uitvoering van het KB van 5 juli 2004, aan de aanvrager ter kennis brengt, hij een doelgebonden bevoegdheid uitoefent die zich beperkt tot de loutere kennisgeving van een individuele beslissing genomen door de Administratieve Commissie; dat tweede verweerder niet rechtstreeks kan ingrijpen in de door de Administratieve Commissie genomen beslissingen, ook niet wanneer die zouden steunen op discriminerende gronden; dat er aan tweede verweerder dan ook geen fout ten laste kan worden gelegd waardoor hij mede gehouden zou kunnen zijn voor de door eiseres gevorderde vergoedingen, en dat meer bepaald tweede verweerder in die omstandigheden niet kan beschouwd worden als "de persoon die het discriminatieverbod geschonden heeft", zoals bedoeld in artikel 18 §1, tweede lid, van de Antidiscriminatiewet." (arrest, p. 18-19)(schending van alle in dit onderdeel aangeduide wetsbepalingen).

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- > Artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet
- > Artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek

Aangevochten beslissing:

Het arbeidshof veroordeelt eerste verweerster om aan eiseres te betalen:

- 1.100,00 EUR rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg;
- 1.210,00 EUR rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

na te hebben vastgesteld dat eiseres de betaling van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor beide aanleggen ten laste van eerste verweerster vordert (arrest, p. 21, nr. 2.3.4).

Grief:

1. Eiseres vorderde in haar syntheseconclusie op p. 51 dat haar "het geïndexeerde maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding (van) 2.750,00 EUR" zou worden toegekend "omwille van de complexiteit van de zaak". Zij wees erop dat het in deze zaak noodzakelijk was om zeer uitvoerig haar argumentatie te voeren en dat de toepasselijke wetgeving bovendien zeer recent is en weinig precedentes kent. Het was voorts noodzakelijk om contacten te leggen met het Centrum voor Gelijkheid van kansen en Racismebestrijding die inzake een uitgebreid advies schreef en om wetenschappelijke teksten te analyseren aangaande de medische behandeling en evaluatie van diabetes in het licht van de arbeidsbetrekkingen.

Eiseres vorderde daarom de toekenning van het geïndexeerde maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding aan 2.750,00 EUR (nr. 45).

2. Door te oordelen dat eiseres de betaling van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor beide aanleggen ten laste van eerste verweerster vordert (arrest, p. 21, nr. 2.3.4), geeft het arbeidshof van voormelde syntheseconclusie van eiseres een uitlegging die onverenigbaar is met haar bewoordingen en schendt ze derhalve de bewijskracht ervan (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek).

3. Bovendien antwoordt het arbeidshof op dit punt niet op eiseres' syntheseconclusie zodat het arrest niet regelmatig is gemotiveerd (schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet).

Toelichting

- Bij het eerste middel:

De administratieve commissie - die binnen ieder havengebied wordt opgericht binnen het voor het betrokken havengebied bevoegde paritair subcomité (art. 1 K.B. van 5 juli 2004 betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid) - bezit zelf geen rechtspersoonlijkheid en kan dus niet in rechte worden gedagvaard (Arbh. Antwerpen 25 september 2007, J.T.T. 2008, 355 230; cf. ook: R.v.St. 25 januari 2010, nr. 199.861).

Artikel 18, § 1 van de Antidiscriminatiewet bepaalt dat in geval van discriminatie het slachtoffer een schadevergoeding kan vorderen overeenkomstig het contractuele of buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht.

Luidens artikel 37 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités kan de Koning op verzoek van een paritair comité een of meer paritaire subcomités oprichten. Op advies van dit paritair comité bepaalt Hij welke personen en welk gebied tot het ressort ervan behoren.

Artikel 38 van dezelfde wet bepaalt dat de paritaire comités en subcomités als opdracht hebben elke taak te vervullen die hun door of krachtens de wet is toevertrouwd.

Volgens artikel 49 van dezelfde wet bepaalt de Koning de werkwijze van de paritaire comités en subcomités en houdt de Minister toezicht op hun werking.

Uit de samenhang van al deze wetsbepalingen volgt dan ook dat de overheid wel 375 degelijk, krachtens de art. 1382 en 1384 B.W., aansprakelijk is voor de schade die zij of de met haar goedkeuring opgerichte en onder haar toezicht staande administratieve commissies en de externe arbeidsgeneeskundige diensten waarop deze commissies een beroep doen, aan derden berokkent.

Er anders over oordelen, zoals het arbeidshof deed, zou er bovendien op neerkomen het verhaal tegen beslissingen van die commissie bij de arbeidsrechtbank en de overeenkomstige bevoegdheid van deze rechtbank om van die geschillen kennis te nemen (art. 578, 13° en 583, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek), uit te hollen.

OM DEZE REDENEN

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie tot de vernietiging van het bestreden arrest met de verwijzing van de zaak en de partijen naar een ander arbeidshof. Kosten als naar recht.

Brussel, 13 december 2012

Voor eiseres
Haar raadsman
Bruno M.

Bijgevoegd afschrift van de beslissing van het bureau voor rechtsbijstand van het Hof van Cassatie van 8 november 2012 (P.D. nr. G. 12.0152.N)